

Το κάστρο της ζωής

/ [Γενικά Θέματα](#)

Ήταν μια φορά ένας κύριος που έκανε ένα ταξίδι στην Ευρώπη. Όταν έφτασε στο Ηνωμένο Βασίλειο, αγόρασε από το αεροδρόμιο έναν οδηγό με τα κάστρα των νησιών. Κάποια είχαν συγκεκριμένες μέρες επισκέψεων και άλλα πολύ αυστηρό ωράριο. Αλλά αυτό που του τράβηξε την προσοχή, ήταν ένα που παρουσιαζόταν με τη φράση «Η επίσκεψη της ζωής σου».

Στις φωτογραφίες τουλάχιστον, φαινόταν ένα κάστρο ούτε λιγότερο ούτε περισσότερο εντυπωσιακό από τα άλλα, αλλά είχε ιδιαίτερες συστάσεις... Ο οδηγός εξηγούσε πως για λόγους που θα γίνονταν κατανοητοί αργότερα, οι επισκέπτες δεν πλήρωναν είσοδο εκ των προτέρων αλλά ήταν απαραίτητο να κλείσουν από πριν ραντεβού δηλαδή ημέρα και ώρα. Η διαφορετική αυτή πρόταση του είχε κινήσει την περιέργεια, και το ίδιο απόγευμα ο άνθρωπος τηλεφώνησε από το ξενοδοχείο του και έκλεισε ραντεβού.

Κάστρο Pierrefonds

Όλα λειτουργούν πάντα με τον ίδιο τρόπο στον κόσμο. Αρκεί να έχει κάποιος ένα σημαντικό ραντεβού κάποια συγκεκριμένη ώρα και ανάγκη να είναι ακριβής, για να μπερδευτούν όλα. Η περίπτωση αυτή δεν αποτέλεσε εξαίρεση, και δέκα λεπτά αργότερα από τη συμφωνημένη ώρα, ο τουρίστας έφτασε στο παλάτι. Παρουσιάστηκε σ' έναν άντρα με καρό φούστα, που τον περίμενε και τον καλωσόρισε.

-«Οι υπόλοιποι μπήκαν ήδη με τον ξεναγό;» ρώτησε αφού πρώτα δεν είδε κανέναν άλλο επισκέπτη.

-«Οι υπόλοιποι;» ανταπέδωσε την ερώτηση ο άντρας. «όχι οι επισκέψεις είναι ατομικές και δεν προσφέρουμε ξεναγούς»

Χωρίς καμιά αναφορά στο ωράριο, του εξήγησε λίγο την ιστορία του κάστρου και του ανέφερε τι να προσέξει ιδιαιτέρως: τις τοιχογραφίες, τις πανοπλίες στη σοφίτα, τον πολεμικό εξοπλισμό στη Βόρεια αίθουσα, τις κατακόμβες κάτω από τη σκάλα και το δωμάτιο βασανιστηρίων στο μπουντρούμι. Αφού είπε αυτά του έδωσε ένα κουτάλι και του ζήτησε να το κρατήσει οριζόντιο, με το κοίλο μέρος προς τα πάνω.

-«Κι αυτό τι;» ρώτησε ο επισκέπτης

-«Εμείς δεν εισπράττουμε την άδεια εισόδου στο κάστρο. Για να κοστολογήσουμε την επίσκεψή σας καταφεύγουμε σε αυτό το σύστημα. Κάθε επισκέπτης κρατάει ένα κουτάλι σαν αυτό, γεμάτο μέχρι πάνω με ψιλή άμμο. Εδώ χωράνε ακριβώς 100 γραμμάρια. Μετά την περιήγησή σας στο κάστρο, ζυγίζουμε την άμμο που έχει μείνει στο κουτάλι και σας χρεώνουμε μια λίβρα για κάθε γραμμάριο που έχετε χάσει... Ένας τρόπος για να βρούμε το κόστος της καθαριότητας» εξήγησε.

-«Κι αν δεν χάσω ούτε ένα γραμμάριο;»

-«Α αγαπητέ μου κύριε, τότε η επίσκεψή σας στο κάστρο θα είναι δωρεάν»

Κάστρο Chenonceau

Ο άνθρωπος αν και έκπληκτος, βρήκε την πρόταση διασκεδαστική και, αφού είδε τον οικοδεσπότη να ξεχειλίζει το κουτάλι με άμμο, ξεκίνησε την περιήγησή του. Έχοντας εμπιστοσύνη στις κινήσεις του, ανέβηκε πολύ αργά τις σκάλες με το βλέμμα καρφωμένο στο κουτάλι. Όταν έφτασε πάνω, στην αίθουσα με τις πανοπλίες, προτίμησε να μην μπει γιατί σκέφτηκε πως ο αέρας θα έπαιρνε την άμμο κι έτσι αποφάσισε να κατέβει προσεκτικά. Περνώντας από την αίθουσα με τις

πολεμικές μηχανές, κάτω από τη σκάλα, συνειδητοποίησε πως για να τις δει καλά, θα έπρεπε να κρατηθεί από τα κάγκελα και να σκύψει πολύ. Δεν ήταν επικίνδυνο για την σωματική του ακεραιότητα, αλλά συνεπαγόταν πως θα έχανε κάτι από το περιεχόμενο του κουταλιού, οπότε συμβιβάστηκε να το κοιτάξει από μακριά. Τι ίδιο του συνέβη και με την υπερβολικά απότομη σκάλα που οδηγούσε στα μπουντρούμια. Καθώς επέστρεφε από το διάδρομο στο σημείο εκκίνησης, κατευθύνθηκε ικανοποιημένος προς τον άνθρωπο με τη σκωτσέζικη φούστα που τον περίμενε με μια ζυγαριά. Εκεί άδειασε το περιεχόμενο του κουταλιού και περίμενε την ετυμηγορία του άντρα.

-«Εκπληκτικό, χάσατε μόνο μισό γραμμάριο» ανακοίνωσε, «σας συγχαίρω. Όπως εσείς προβλέψατε, αυτή η επίσκεψη δε θα σας στοιχίσει τίποτα»

-«Ευχαριστώ»

-«Ευχαριστηθήκατε την επίσκεψη;» ρώτησε στο τέλος ο οικοδεσπότης.

Ο τουρίστας δίστασε και τελικά αποφάσισε να φανεί ειλικρινής.

-«Η αλήθεια είναι πως όχι και πολύ. Ήμουν τόσο απασχολημένος με το να προσέχω την άμμο, που δεν μπόρεσα να δω αυτό που μου είπατε.»

-«Μα αυτό είναι φριχτό! Κοιτάξτε, θα κάνω μια εξαίρεση. Θα σας ξαναγεμίσω το κουτάλι, γιατί είναι ο κανονισμός, αλλά τώρα ξεχάστε πόσο θα χυθεί: μένουν 12 λεπτά μέχρι να έρθει ο επόμενος επισκέπτης. Να πάτε και να γυρίσετε πριν φτάσει»

Κάστρο Val , Bort-les-Orgues

Χωρίς να χάσει χρόνο, ο άνθρωπος πήρε το κουτάλι κι έτρεξε στη σοφίτα. Όταν έφτασε έριξε μια γρήγορη ματιά σε ότι υπήρχε εκεί, και κατέβηκε τρέχοντας στα μπουντρούμια γεμίζοντας τις σκάλες με άμμο. Δεν περίσσευε ούτε μια στιγμή γιατί τα λεπτά περνούσαν, και σχεδόν πέταξε προς το πέρασμα κάτω από τη σκάλα, όπου, σκύβοντας για να μπει του έπεσε το κουτάλι και χύθηκε όλο το περιεχόμενό του. Κοίταξε το ρολόι του. Είχαν περάσει έντεκα λεπτά. Ξανά, χωρίς να δει τις πολεμικές μηχανές, έτρεξε μέχρι τον άνθρωπο στην είσοδο, στον οποίο παρέδωσε το άδειο κουτάλι.

-«Αυτή τη φορά χωρίς άμμο λοιπόν, αλλά μην ανησυχείτε, έχουμε κάνει μια συμφωνία. Πώς ήταν; Ευχαριστηθήκατε την επίσκεψη;»

Ξανά ο επισκέπτης δίστασε μερικές στιγμές.

-«Η αλήθεια είναι πως όχι» ομολόγησε στο τέλος. «Ήμουν τόσο απασχολημένος να γυρίσω πριν φτάσει ο επόμενος, που έχασα όλη την άμμο, αλλά και πάλι δεν το ευχαριστήθηκα καθόλου.»

Ο άνθρωπος με την πίπα άναψε την πίπα του και του είπε:

-«Υπάρχουν κάποιοι που περπατούν στο κάστρο της ζωής τους προσπαθώντας να μην τους κοστίσει τίποτα, και δεν μπορούν να το ευχαριστηθούν. Υπάρχουν άλλοι που βιάζονται τόσο να φτάσουν νωρίς, που χάνουν τα πάντα χωρίς και αυτοί να ευχαριστηθούν τίποτα. Κάποιοι λίγοι μαθαίνουν αυτό το μάθημα και παίρνουν τον χρόνο τους για κάθε διαδρομή. Ανακαλύπτουν και απολαμβάνουν την κάθε γωνιά,

το κάθε βήμα. Ξέρουν πως δε θα είναι δωρεάν, αλλά καταλαβαίνουν ότι το κόστος του να ζεις, αξίζει τον κόπο.»

Απόσπασμα από το βιβλίο “Να σου πω μια ιστορία” του Χόρχε Μπουκαϊ

Πηγή: antikleidi.com